

Becker Robert / Robert Becker verseiből

Időtanya

nincstelen napom
nem üzen csöndet
se pirkadó neszt
perceit gyűjti
lefutott szemként
órák gombolyagára

nincstelen napom
ha felkapom
rendre álljon
havak ezredében
glédájában az évről
hírnöke a semmiségnek

nincstelen napom
egyszer még hátrahagyom
kullogó végen feszülő égen
mikor a magány időtlen
nyomába lépve
magam is elmegyek

Vadalmafa

meghalom a tájat
meghal a táj
egymásba halom
a vérszemű véget
belelógó magammal

Úgy vigyázzatok rám!

Hát én azt hiszem,
ha marad még egy lap
bemocskolatlan

átkos álmaitól fogatlan,
nem hagyom még itt
ezt a félreszabott világot.

Csak azt ne higgyétek,
hogyan túléli a létezés,
ha én meghalok.

Isteni hév

végtelen tengelyen
párhuzamos hintaló
vágója porködös
sörénye kóc

nem eszik zabot
istálló étlapot
végtelen tengelyen
Világisten csahol

Kirándulás

fák felett
az ég elúszik
szellő mosolya
a tóba belefagy

a horizonton
gyalogút tekereg
és sárosan cuppog
lépteid nyomán

Örök létvágy

az idő gyutacsát
ki kéne lopni és
valami végtelen
mély kútba ejteni

az ős-sejtmérget
gőgös istenek
kamrájába
rejtethetnék el

hogyan halunk
többé meg ne
kelljen már
talán soha

Beborul

vattacukor még a felleg
törökméz szántók felett
ujjbegynyi pocsolyán
napaszírmú pipacshad

békalucskos tóvízen
Krisztuskirály buzogány
dohogva bókol
kékbejátszó szél alatt

Dédelgető

fenyőmag vagyok
hétrőfös avarban

ring bennem az erdő
hisz őszi szélben is örök a zöld

jéggel vegyes gyanta
héjként véd a télben.

Átlagos Sziszfusz

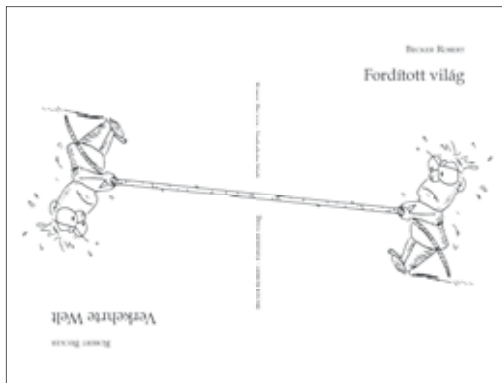
magamra vigyázok lesek
keresem bennem
isten görgeteg követ
végtelen lapályon a hegyet
de Zeusz kinevet

Ég a ház

falak roskatagában
már géمبرül a tűz
útrakelő neszeket hág
a naplementi tó felett az est

nekem sok már ez a világ
beérném kevesebb
mondjuk
szótlán vers is lehetnék

Becker Robert 1970-ben született Pécsen, a Baranya megyei Szederkényen nevelkedett, magyarországi német családból származik. A szerző teológiát és germanisztikát tanult Jénában (Németország), Grazban (Ausztria) és Pécsen. Németül és magyarul ír, 1983 óta jelennek meg versei, írásai hazai német antológiákban, a BARÁTSÁG kulturális és közéleti folyóiratban, újságokban itthon és német nyelvterületen egyaránt. Becker Robert a Magyarországi Német Írók és Művészek Szövetsége (VUdAK) Író Tagozatának elnöke. Első önálló verseskötete *Faltertanz (Pilletánc)* címmel 1997-ben, a második *Gebündelt (Kötegelve)* címmel jelent meg a VUdAK-könyvek sorozatában, 2013-ban. 2014-ben, a Fővárosi Német Önkormányzat kiadásában jelent meg kétnyelvű verseskötete *Verkehrte Welt/Fordított világ* címmel.

Die Stufen zum Himmel

Der Himmel ist dünnes
leichtes Wasser
wo Flossen und Kiemen
nicht reichen.

Nur Knochen mit Luft gefüllt
und Federn aus Horn:
der Himmel ist voller Leere
und Gravitation

Ausgrenzung

wortlos glänzen
tausend Worte
wer will der
kann aus der Reihe tanzen
aber ich weiche nur ab

Raum schlingt sich
unendlich um mich
wie eine Wand
in jeder Berührung
fehlt mir die Hand

Aggression

Die Hoffnung
weidet dürres Gras.

Von Stützpunkten
starten Bomber
und werfen ihre Last
auf Geländepunkte
die Wohnhaus heißen
und Schule.

Laut Tagesschau
hält sich die Zahl
der Opfer in Grenzen.

Weissagung

wie ein kreisendes Meer
schwingt ein Schluck
trüber Kaffee in der Tasse
und setzt sich nicht gleich

in Tropfen spiegelt sich die Welt
wie schimmernde Monde
und verdunstet mit dem Morgentau
bei aufgehender Sonne

Symphonie

lila Wirbel streift
über nachtbefallene Felder
Frostkrähen schwärzen
Platzhülsen
wortkarger Nebeltage

Wasser riecht im Weinkrug nach Blut
leichtes Salz wie
Hoffnungsbrise in Zuversicht
wieder ist Krieg
es ist wieder Krieg

Seemannslied

Du kaperst mein Leben
und ziehst mich an Land –
holst ein meine Segel
und teerst meine Lecks.

Laß mich entladen die Fracht
und schreien mit Möwen
bei Ebbe und Flut.

Doch packt mich ein Weh
nach den Häfen der Ferne
so leg mir die Hand auf die Augen

und gebiete zu schweigen
dem Wind und den Wellen
bis einkehrt zur Nacht
die Stille der Molen.

Raumhorizonte

Wie Egel saufen sich
Blicke an Farben blind.
Die Tage schröpfen
das absterbende Licht
bis zum Blutsturz
des letzten grauen
Schimmers.

Quadrate eilen
Pyramidenschneiden
entlang.
Wehe du bist
ein schwarzer Punkt –
wehe du bist keiner!

Verfremdung

Meine Gedanken
haben keinen Bezug.
Sie haben nichts
zu tun mit Musik
mit Philosophie
und mit mir.

Die Zeit hat
die Macht in der
beschlossen ist das
Maß der Schritte
die Menge
der Gedanken.

Hoffnung

Pinselfrische
tragen Ähren
untergehender
Sonnen

Zeit ruht
an Farben
getrocknet

die Speicher
sind voll
nur Wände
sind weiß
wie Mehl